

Egy makulátlan elme örök ragyogása (2004)

Egy általános meggyőződés szerint a filmet a színész profizmusa, rátermettsége, mimikája, gesztikulációja, átélése teszi fogyaszthatóvá, azonban kevesen veszik figyelembe, hogy a művész felett egy még jelentősebb alak határoz, aki nem más, mint a rendező. Talán furcsának hathat a kijelentés, de igazság szerint a szereplő egy segédmunkás, akit mestere vezet, motivál, vagy éppen igazít saját elképzelései szerint. Éppen emiatt egy film esetében általában nem a játék a minősíthetetlen, hanem a rendezés. Számos alkalommal derült ki, hogy egy addig közepszerűnek hitt sztár önmagát százszorosan átlépve teljesíthet, illetve a hatalmas csillagok földre zuhanása sem ismeretlen jelenség számunkra. A tézisem nem véletlenszerű, hanem elsősorban Jim Carrey munkásságát szeretném vele igazolni. Az *Ace Venture*, *A Maszk* és a *Hanta Boy* után kirajzolódott, hogy tehetsége még jobban kibontható, sőt komoly oldalát is képes megmutatni a vásznon. A fejlődés láthatóan a *Truman Show* után kezdődött, és bár Jim Carrey vígjátékszerű karakterisztikája sosem szűnt meg, mégiscsak kiteljesedhetett egy-egy drámában is, meghazudtolva mindazt, ami korábban jellemezte őt.

Az *Egy makulátlan elme örök ragyogása* a híresség fénykorának egyik mintapéldánya, még akkor is, ha viszonylag kiüresedett, száraz, sőtlan, közönyös alak jutott neki osztályrészül. Az átváltozás mindenesetre hitelesre és izlésesre sikerült, amit bizonyít szereptársával kialakított harmóniájuk is. A 2004-ben kiadott remekmű egy tudományos és fantasztikus alapokon álló történet, azonban a szerelem mibenlétét, megsemmisíthetlenségét, kémiaját és varázsát járja körül, meglehetősen kreatív és irodalmi eszközökkel. A történet során – egy új találmánnyal – azt a kapaszkodót próbálják eltüntetni, amely két embert még akkor is összeköt, ha éppen nexusuk nem a legrózsásabb. Mindezt fokozza, hogy ez esetben egy szerelem kiradírozása veszi kezdetét. A jelenetek emlékképeket sorakoztatnak fel, amelyek egymás után merülnek feledésbe, mindezzel szimbolizálva egy társ fokozatos elvesztését és homályba süllyesztését.

Az *Egy makulátlan elme örök ragyogását* napjainkban is le lehetne forgatni, ugyanis mindig és mindenkor feltehető kérdésekre keresi a választ, valamint a „Felejtsük el egymást!” súlyosságát feszegeti, amiért kifejezetten különlegessé és markánsná vált a produkció. Ez az a filmdráma, amit bátran ajánlhatok, elvégre a film ritmusa korrekt, az emóciók ábrázolása és a fordulatok mind-mind a helyén vannak.